

Заедно

брой 96 - март 2013

енория
"Св. Павел от Кръста"
Русе

Благодаря, Свети Отче!

Мислих доста време дали, е
добре да чакаме да бъде
избран новия Папа и само след

това да издадем новия брой на този бюлетин, за да можем да
пишем и за него.

Но най-накрая реших да напиша тази статия без да чакаме
още, и във нея да се спрем още малко върху образа на Папа
Бенедикт, за да разберем по-добре неговото учение и да го
приемем за в бъдеще.

Искаме да благодарим на Бенедикт XVI, за неговата любов към
Църквата и към всички нас и за всичките негови думи, които
ще ни посочват бъдещето в Църквата.

Имахме време да размишляваме върху случилото се около
неговото оттегляне. Иммахме време и да разберем причините.

Разбрахме колко са трудни задачите, задълженията, които един
Папа поема. Разбрахме колко е тежко да приемеш и да носиш
кръста на Църквата.

Сега вече е време да действаме и ние.

Да вземем и ние с Папата този кръст, да не го оставим сам да го
носи.

Вече е момента да покажем нашето единение с него и между
нас. Вече е време да бъдем по-верни на нашето "ние сме
християни".

Вече е врем да дадем един нов образ и един нов дух на
Църквата.

Вече е време...

“Оттеглям се в молитва, за да продължа да служа на Църквата със същото посвещение и любов с които го правех досега”. С тези думи Бенедикт XVI се сбогува на 24 февруари на последната молитва Ангел Господен, която произнесе от прозореца на работния си кабинет.

Към всички Папата изрази своята дълбока благодарност, а в краткото си слово преди молитвата коментира евангелския откъс на Лука за Преображението на Исус пред Апостолите. “Това Божие Слово - каза Папата - усещам по особен начин отправено към мен в настоящия етап от моя живот: Господ ме призовава „да се възкача на планината” и още повече да се посветя на молитвата и съзерцанието. Но това не означава, че ще се отдалеча от Църквата, напротив, ако Бог иска това от мен, това е за да продължа със същото посвещение и любов, както досега, но по начин подходящ за моята възраст и сили”. Бенедикт XVI повери на всички още една мисъл от неговото поучение, посветена на молитвата, която поставя на първо място: „Без първенството на молитвата всички усилия в апостолата и милосърдието се свеждат до обикновена активност. Нека през Великия пост да дадем подходящо

пространство за личната и общата молитва. Освен това, молитвата не води към изолация от света и неговите противоречия, както Петър иска да направи на Таворската планина, а повежда по пътя към действието”.

В тези думи има една голяма истина, която Папа Бенедикт XVI още един път откри за себе си и в нея той обяснява своето решение: “Господ ме призовава да се възкача на планината”.

Господ е Онзи, Който призова.

Когато на 11 февруари Папата съобщи “*че се отказвам от служението като епископ на Рим*” много и различни коментари започнаха да обикалят света, дори някои от тях с лоши намерения.

Католиците, които в началото бяха много изненадани, след това показаха своята духовна зрялост, разбраха неговото решение и се сплотиха около него, показвайки му своето уважение, обич и съединение. Това, от което, най-много, има нужда Църквата.

Папа Бенедикт XVI обясни на кардиналите: “Съзнавам добре, че това служение, поради неговата дълбоко духовна природа, трябва да бъде изпълнявано не само чрез слово и дело, но също и чрез молитва и страдание. И все пак, в днешния свят, подвластен на бързи промени и разтърсван от проблеми с голяма важност за живота на вярата, за смелото ръководене на лодката на св. Петър и за възвестяване на Евангелието е нужна телесна и душевна енергия, а тя през последните месеци намалява в мен дотам, че се налага да призная неспособността си пълноценно да изпълнявам възложеното ми служение”.

Но той не щеше да вземе това решение ако Бог не го искаше, т.е. ако то не беше Божията Воля.

И за това, че Папа Бенедикт XVI не взе едно решение различно от Папа Йоан Павел II: и двамата се съгласиха с Волята на нашия Бог Небесен. И двамата бяха призвани от Бога за една специална мисия, същата мисия, която те изпълниха по начина, който Той им даде.

Голямо учение за нас, които, нашите решения тръгват и се развиват според собственото ни мнение и често в нашите

молитви забравяме да кажем допълнително най-важните думи: “а не моята воля, а Твоята да бъде”.

Бенедикт XVI беше велик Папа, способен да държи кормилото на кораба-Църква, през тези не лесни години в нейната история. Рисува се неговия Понтификат да се помни, като този на скандалите. Но това не е правилно, и по този начин не оценяваме правилно този понтификат и самия Папа Бенедикт.

Не можем да скрием факта че, през тези години много рани се отвориха в Църквата, но в същото време трябва да кажем че, Папа Бенедикт даде точните лекарства и грижи. Той е влизал смело в сблъсък, заявявал е лошото, което е от страна на членовете на Църквата, и особено на онези пастири, които са поставени да водят стадото, но които са дали лоши примери и скандали.

Той не скри своята болка за тези случаи и до края се бори срещу това зло. През 2011г той каза че, “най-голямото гонене на Църквата не идва от външните врагове, но се ражда от греха на Църквата и следователно Църквата има нужда да научи отново покаянието, да приема пречиштането, да научи от една страна прошката, а от друга правдата. Прощката не замества правдата”.

Когато след смъртта на Папа Йоан Павел II Църквата трябваше да избира неговия наследник, беше ясно че, задачата ще бъде трудна за новият папа, заради голямата почит, която починалия Папа беше получил от целия свят.

В кардинала Ратцингер намерихме “естественото” продължение на предишното. И целият свят мислеше, че той щеше да бъде за няколко години като “мост” между миналото и бъдещето, без големи промени .

Обаче, кардинал Ратцингер, няколко дни преди да стане Папа, в своето размишление писано за Кръстния Път на Колосеума за Великия Петък, пише: “колко мръсотия съществува в Църквата, и точно в онези, които, в свещенството, би трябвало да принадлежат изцяло на Христа”.

И точно за да се изчисти Църквата от “мръсотия” и да й даде нов дух Папа Бенедикт XVI взе през тези години големи

решения. На колко кардинали, епископи, свещеници премахна задълженията, поради различни причини! На колко църковни служения и организации промени ръководството, за да ги насочи към вярата и духовното, а не само към административното, и слагайки по-достойни хора на тяхното място.

Всичките документи издадени от него имаха причина и смисъл да обърне нещата към правилното, към истината, към вярата.

Не се говори само за пречистване на хора, но и за пречистването на сърцата на всичките християни.

Папа Бенедикт от първия си документ (*Deus Caritas est* - Бог е Любов) говори за новия дух, който трябва да бъде сложен във всеки от нас. Този дух, който развива нашите дела, които винаги са огледало на нашата вяра. Папа Бенедикт много често, почти винаги, и до края, говори за делата, които тръгват от вярата и живота който е изграден върху нея.

Всеки човек, (кардинали, епископи, свещеници, сестри, миряни... всички), който поема задължение към Църквата, трябва да изпитва съвестта си, дали неговият живот отговаря на вярата, и дали неговият морален живот следва учението на Христос и на Църквата.

Прекалено много често, се сравняват църковните задължения със светските: “когато върша добре моята работа , това е достатъчно!”. Колко пъти Папата ни каза, че не е достатъчна “професионалността” но е необходима вярата и животът в нея, с молитвата, участието в Тайнствата, моралния живот...

Тази е голямата “революция”, към която папа Бенедикт постоянно ни насърчава и иска от всички нас.

На 11 октомври 2012г Папата каза: “Знаем от опит че, първородния грях съществува и се трансформира винаги отново в личните грехове, които могат да станат дори структури на греха. Видяхме че, в полето на Господа винаги има плевели. Видяхме че, в мрежата на свети Петър се намират и лоши риби. Видяхме че, човешката слабост присъства и в Църквата; че, корабът на Църквата отплува и с обратен вятър, с бури, които заплашват кораба и понякога мислехме: Господ

спи, Той ни забрави!”.

Още колко много думи и изречения и слова от Папа Бенедикт можем да напишем!

Колко често наистина той искаше да събуди цялата Църква, да събуди всичките кръстени, да подчертае истинските опасности, в които Църквата живее.

Но да се попитаме, колко бяхме и колко сме внимателни на всички тези думи! Дали ни водят към новия дух, към новия живот, към пълното обръщане, до решителна промяна на собственият ни живот.

Едно нещо е “случаен” грях, друго е да живееш постоянно в грях и да бъдеш “скандал” за Христос и за Църквата!

От когато Папа Бенедикт съобщи своето решение да остави Понтификата, много хора започнаха да говорят по един или друг начин за това решение. След това започна “тотото” за новия Папа. По някога хората се спират само върху любопитството и нищо друго: дали кожата на следващият Папа ще е бяла, или червена, жълта или червена ! Това ли е важно?

Не е ли по-важно сега да молим Бога да ни даде още веднъж един свет Папа, с голяма мъдрост и любов?

Не е ли по-важно сега да се молим, за да бъдем по-силни от греховете и да нямаме повече скандали в Църквата?

Не е ли по-важно сега да се обръщаме напълно в Христос?

Бенедикт XVI познава злото и лошото, което съществува в Църквата и е действал за да го махне. Трудна борба, от която не се е отказвал никога, дори и със своето решение да остави понтификата.

Мислихме за един Понтификат без големи промени. Намерихме един Папа, който ни насочи и ни поведе към най-дълбоките промени: тези които тръгват и стигат до душата и сърцето на Църквата.

Искам да оставя място в следващите страници за целия текст на Папа Бенедикт XVI. На 27 февруари той проведе своята последна аудиенция в която говори на верните на Площада Св.Петър и така да чуем неговите думи.

Отец Валтер Горра

27 Февруари 2013г
ПОСЛЕДНА ОБЩА АУДЕНЦИЯ
НА ПАПА БЕНЕДИКТ XVI

Също както апостол Павел от библейския текст, който изслушахме, и аз чувствам в сърцето си, че трябва да благодаря на Бога, който ръководи и поддържа Църквата и Който чрез Словото Си подхранва вярата на Своя народ. В този миг, душата ми се разтвоя и обгръща цялата Църква разпространена по целия свят и благодаря сега на Бог за „новините”, които през тези години на моето Петрово служение, пристигаха за вярата в Господ Исус Христос и за любовта, която истински се движи в Църковното Тяло и го кара да живее в любовта, както и за надеждата, която ни отваря и води към пълнотата на живота, към нашата небесна родина.

Усещам как нося всички в молитвите си, в онова настояще което е Бог и в което събирам всяка среща, всяко пътуване, всяко пастирско посещение. Събирам всеки и всичко в молитвата за да ги поверя на Господа: за да можем да бъдем изпълнени със знание за Неговата воля чрез цялата духовна

мъдрост и разбиране, за да живеем по начин, достоен за Господа и Неговата любов, като носим плод във всяко добро дело (виж. Кол. 1:9-10).

В този миг изпитвам голяма увереност, защото знам, че истината на евангелските слова са силата на Църквата, те са нейния живот. Евангелието пречиства и обновява, носи плод, навсякъде където общността на вярващите го слуша и приема Божията благодат в истината и любовта. Това е моята увереност, това е моята радост.

Когато на 19 април преди почти осем години, приех Петровото служение, изпитвах твърда увереност, която продължи да ме съпътства и след това: увереността за това, че Църквата живее чрез Словото Божие. Тогава, както съм казвал много пъти вече, думите, които звучаха в сърцето ми, бяха: Господи защо искаш това от мен и защо со искаш? Това е голяма тежест, която поставяш върху плещите ми, но ако ти Го искаш, тогава ще хвърля мрежите по твоя заповед, уверен, че Ти ще ме ръководиш, дори въпреки собствените ми слабости. Осем години по-късно мога да кажа, че наистина Бог ме водеше. Той беше близо до мен. Всеки ден чувствах Неговото присъствие. В пътуването на Църквата има мигове на радост и светлина, както и трудни моменти. Чувствах се като св. Петър и апостолите в лодката в галилейското езеро. Господ ни дарява с много слънчеви и леки дни, в които уловът е богат, но и с мигове, в които морето е бурно, а ветровете духат срещу нас, както винаги в историята на Църквата, когато ни изглежда, че Бог е заспал. Но аз винаги знаех, че в тази лодка е и Господ и че лодката на Църквата не е нито моя, нито наша, а Негова. И Господ няма да я остави да потъне. Той е този, който я води, чрез тези, които Той е избрал, защото така е пожелал. Това беше моята увереност, която никога не успя да разколебае. И ето защо сърцето ми днес е изпълнено с благодарност към Бог, защото Той никога не остави да липсва нито на Църквата, нито на мен Неговата утеха, Неговата светлина и Неговата любов.

Живеем в Годината на вярата, която определих именно защото исках така да се подсили вярата ни в Бога в един контекст,

който се опитва да я изтласка все по назад. Приканвам всеки един от вас да укрепи вярата си в Господ, да се остави като децата в ръцете на Бог, уверени, че тези ръце, които ни поддържат постоянно, ни позволяват всеки ден да вървим напред, дори и в дните не битки. Бих искал всеки един да се чувства обичан от този Бог, отдал Сина си за нас и Който ни е показал безкрайната Си любов. Бих искал всеки да чувства радостта от това да си християнин. В една прекрасна молитва, която може да бъде повтаряна всяка сутрин, се казва: „Обожавам Те, Боже Мой, и те обичам с цялото си сърце. Благодаря Ти, че си ме създал, че си ме създал християнин...” Да, ние сме щастливи от дара на вярата. Това е най-ценното нещо, което никой не може да ни отнеме. Нека благодарим Богу всеки ден за това, с молитва и с примерен християнски живот. Бог ни обича, но очаква и от нас да го обичаме!

Не само на Бог бих искал да благодаря днес. Папата никога не е сам в управлението на лодката на Петър, макар и това да е основно негова отговорност. Никога не съм бил сам в носенето на радостта и тежестта от Петровото служение. Бог ми е помогнал с толкова много хора, които са ми помагали със своята щедрост и любов към Бога, докато са били близо до мен. На първо място, благодаря на вас, скъпи братя кардинали, за вашата мъдрост, за вашите съвети приятелство, които ценя толкова високо. Благодаря и на моите сътрудници, начело с държавния секретар и на цялата Римска курия, както и на всички останали, които служат на Светия престол, всеки в своята област. Има много лица, които никога не видях и които са останали в сянка, но точно в тишината и във всекидневната си отдаденост на вярата и смирението те бяха моя сигурна и вярна опора. Особено съм благодарен на Църквата на Рим, моя диоцез! Не мога да забравя братята си в епископата и свещенството, посветените хора, както и целия Божи народ. В моите пастирски посещения, срещи, аудиенции и пътувания винаги съм усещал вашата загриженост и чувства, но и аз обичам всеки един от вас, без изключение, с тази пастирска любов, която се намира в сърцето на всеки пастор, особено на

Римския епископ, Наследника на Св. Петър. Всеки ден с бащинско сърце споменавам всеки един от вас в молитвите си. Бих искал също така да поздравя и благодаря на всички – сърцето на папата се простира над целия свят. Бих искал да благодаря и на целия дипломатически корпус, акредитиран към Светия Престол, представител на великото семейство на нациите. Мисля си и за всички, които работят в полза на добрата комуникация и им благодаря за важното им служба. В този миг бих искал с цялото си сърце да благодаря и на всички хора по света, които през тези седмици ме накараха да почувствам тяхната загриженост, приятелство и молитва. Да, папата никога не е сам. И сега чувствам това толкова силно, че сърцето ми се вълнува. Папата принадлежи на всички и мнозина се чувстват близо до него. Наистина, получавам писма от световни личности – държавни глави, религиозни водачи, представители на света на културата. Получавам обаче много писма и от обикновени хора, които ми пишат от цялото си сърце и ме правят съпричастен на техните емоции и които се дължат на това, че всички сме заедно в Христовата църква. Тези хора не ми пишат по начина, по който човек би се обърнал, примерно, към един принц или сановник, когото не познава. Пишат ми като братя и сестри или като синове и дъщери, с чувство на силна семейна връзка. И точно по това се познава Църквата – защото тя не е организация или асоциация за религиозни или хуманитарни цели, а живо тяло, общност на братя и сестри в Тялото Христово, което ни обединява всички. Да усетиш Църквата по този начин и почти да имаш възможност да докоснеш с ръцете си силата на нейната истина и нейната любов е мотив за радост, във време, в което мнозина говорят за нейния залез. Вижте как жива е Църквата днес!

През последните месеци почувствах, че силите ми се изчерпват и искрено се обърнах към Бог в молитвата си да ме озари със Своята светлина и да ми помогне да взема правилното решение, не за мое собствено добро, а за доброто на Църквата. Взех това решение в пълно съзнание за неговата сериозност, както и за неговата новост, но с дълбок мир в сърцето. Обичта към

Църквата означава да имаш и силата да взимаш трудни, мъчителни решения, винаги гледайки напред за доброто на Църквата, а не на себе си!

Позволете ми да се върна още веднъж към 19 април 2005 г. Тежестта на решението лежи точно върху това, че от този момент нататък, аз бях постоянно и завинаги ангажиран със и за Бог. Винаги – всеки, който приеме св. Петровото служение, няма вече никакво лично пространство. Принадлежи винаги и изцяло на всички, на цялата Църква. От неговия живот, така да се каже, се отнема напълно всяко лично измерение. Успях да усетя и го усещам точно сега, че човек получава живота именно, когато го дарява. Преди казах, че много хора, които обичат Господ обичат също и наследника на Св. Петър и го харесват, т.е. че папата има истински братя и сестри, синове и дъщери по целия свят и че той се чувства на сигурно в прегръдката на вашето общение, защото той повече не принадлежи на себе си, а принадлежи на всички и всички му принадлежат.

„Винаги“ означава също и „завинаги“ – няма връщане към личния живот. Решението ми да се оттегля от активното служение не отрича казаното. Няма да се върна към личния живот, към пътувания, приеми, конференции и т.н. Не се отказвам от кръста, а оставам близо до разпнатия Бог по нов начин. Вече няма да нося властта на служението за управлението на Църквата, а оставам на служба с молитвата в границите, така да се каже, на „Св. Петър“. Св. Бенедикт, чието име нося като папа, ще ми бъде пример за това. Той ни е показал пътя към живота, който независимо дали е активен или пасивен, остава посветен изцяло на Бог.

Благодаря също така на всички и на всеки един от вас и за уважението и разбирането, с което приехте това важно решение. Ще продължа да следвам пътуването на Църквата в молитва и съзерцание, с отдаденост на Бог и неговата Невяста, както се опитвах да правя всеки ден досега и както съм се опитвал да живея постоянно. Моля ви да ме споменавате пред Бог, но преди всичко се молете за кардиналите, призовани

за тази толкова важна задача, както и за следващия Наследник на Апостол Петър – Господ да го придружава със светлината и силата на Своя дух.

Призоваваме и майчиното застъпничество на Дева Мария, Майка на Бога и на Църквата, да бъде близо до всеки от нас и цялата църковна общност. Доверяваме се на нея с пълно упование.

Скъпи приятели! Бог ръководи Своята Църква и я подкрепя винаги, особено в трудни моменти. Да не губим тази представа за вярата, която е единствената истинска представа за пътя на Църквата и на света. В нашето сърце, в сърцето на всеки един от вас, нека винаги живее радостта, че Бог е близо до нас, че Той е близо до нас и ни прегръща със Своята любов. Благодаря!

От **понеделник 11 март** до деня на избирането на новия Папа, всеки ден постоянно обожаване **от 9.00ч до 19.00ч**.

Всички сме поканени да участваме на молитва за избирането на новият Папа, поне един час през тези дни: “Чувствах почти физически през тези за мене не лесни дни, силата на вашата молитва. Продължавайте да се молите за мене, за Църквата и за бъдещия Папа. Господ ще ни води” (Папа Бенедикт XVI).

През деня на **Тържеството Свети Йосиф** на **19 март** литургиите ще бъдат отслужени **10.00ч** в параклиса **“Бл. Е.Босилков”** и **18.00ч** в църквата.

Тържеството

Благовещение, тази година ще се празнува на **8 април** вместо 25 март (датата пада през Великата седмица).

Литургиите за този ден ще бъдат отслужени:

10.00ч в параклиса **“Бл. Е.Босилков”** и **18.00ч** в църквата.

В параклиса ще бъде изложена картината, която миналото Рождество Христово беше в църквата. Тази картина още от началото на миналия век се е намирала в една от залите на колежа “Нотре Дам де Сион” (виж снимката) и около 1948г е била преместена в Ореш за да бъде спасена от комунистическия режим.

С изпълнено с благодарност сърце в **Неделя 21 април** през Светата Евхаристия от 10.00ч ще честваме всички **“млади хора” родени от 1938г и по-рано.**

Това ще бъде за третия път в нашата енория че, благодарни празнуваме хората които са над 75 години (в миналото го направихме на 27 април 2003г и на 11 април 2010г).

Очакваме ви всички да празнувате с нас.

От **21 до 24 май**, петима души от нашата енория заедно с други верни от епархията ще присъстват на **поклонението в Рим за Годината на Вярата**. Ще пътуват заедно с групата от Свищов, водени от о. Патрик и сестра Франческа. Духовно ще присъстваме и всички ние заедно с тях.

От **23 до 28 юли** в **Рио де Жанейро** ще се проведе **Международната Среща за Младежите**. Епископската Конференция в България реши да изпрати една делегация от младежи, по двама от всяка епархия. Всяка енория представи един младеж, този който е най-редовния в нейните дейности и живот и между тези са избрани двама. За нашата епархия ще участва един младеж от енорията на Велико Търново и един от нашата енория: Тони Вяров.

Сестра Терезита

Слънцето, вятърът и облогът

Разказат че, докато един пътник вървял по своя път, слънцето и вятърът го вземали на прицел за техния облог: щял да победи този, който успее първ да му свали мантията.

Започнал вятъра да духа яростно, вдигайки планини от облаци и вихри от прах; но пътникът държал здраво мантията си, за да не хвъркне във въздуха, свивайки се в нея със всичките си сили. Когато вятърът се изморил и бе загубил всичките си надежди за победа, тогава слънцето започнало да открива своето хубаво позлатено лице, огрявайки земята със своите разпалени лъчи. Веднага пътникът, дишайки тежко заради горещината и облян в пот, за да не се пукне от топлината хвърлил мантията.

Победил онзи който беше употребил добрите обноски, а не другият който искаше да победи с яростта и бързането.

А ти как се държиш с другите?

Бъди като слънцето което възпламенява духовете!

ВЕЛИКА СЕДМИЦА

Връбница е първия ден на Светата Седмица. В този ден Църквата помни Исус Христос, който влиза в Йерусалим за да изпълни своята Пасхална Тайна. Тази неделя ни показва две аспекта: първият аспект, нашият Господ, който е приветстван от народа и от учениците и втори аспект е същият Исус, който е изоставен от приятелите и от народа, е арестуван, разпнат и убит.

Тълпата викат в същия ден отначало “Осанна”, а по-късно “Разпни го”: това приемане и отхвърляне от тълпата на Исус ни показва, това което е контраста, който в цялата история до днес е живял, живее и ще живее личността на Исус Христос. И ние често търсим Бог само когато имаме нужда от нещо и веднага го забравяме, го оставяме сам.

Службата започва в двора на църквата, където вярващите се събират, за да изживеят първия момент на този ден. С клонки в ръце ние следваме и славославяме Исус, който признаваме като наш Цар и Месия. Ето значението на тези клонки, които после през цялата година можем да ги сложим до Кръста в нашия дом, за да ни припомнят този ден и това събитие.

Вторият момент, след шествието до църквата е Светата Евхаристия, през която четивата ни водят да размишляваме върху осъждането на Исус и смъртта му над Кръста.

Исусовата смърт свидетелства Божията любов към нас.

Велика сряда е деня, в който се служи литургията за осветяване на светите масла, които ще бъдат употребявани през тази година за тайнствата на Кръщението, Кризманието, Помазването на болните и Свещенството.

В тази литургия вземат участие в катедралите на епархиите си всички свещеници около своя Епископ.

Мисията на спасението, поверена от Отца на Неговия възплътен Син, се предава на апостолите и от тях на техните наследници: те приемат Светия Дух на Исус, за да действат от Негово име и в Негово лице. Така ръкоположеният служител е сакраменталната връзка, която свързва литургичното действие с това, което са казали и направили апостолите, и чрез тях с това, което каза и направи Христос, извор и основа на тайнствата.

През времето на тази Света Евхаристия, свещениците подновяват свещеническите обещания, по аналогия с кръщелните задължения, които всички вярващи ще подновя по време на Нощната Пасхална Литургия.

Христос, Първосвещеник и единствен посредник, направи от Църквата “пред Бога и Своя Отец цар и свещеници”. Цялата общност от вярващи като такава е свещеническа. Верните упражняват своето кръщелно свещеничество чрез участието си, всеки според собственото си призвание, в мисията на Христос, Свещеник, Пророк, Цар. Чрез тайнствата на Кръщението и Миропомазването верните са “осветени, за да бъдат ... едно свято”

Велик четвъртък е първия ден на Пасхалното Тридневие (от четвъртък вечер до неделя вечер), връх на Великата Седмица, в който Църквата помни и живее основното събитие на нашето спасение. В този ден, преди да бъде арестуван, Исус иска да празнува празник Пасха с апостолите и по време на тази Тайна Вечеря, Той установи Евхаристията: “това е моето Тяло... Това е моята Кръв... Правете това за мой спомен”.

Господ Исус е искал да остане постоянно с нас в Евхаристията: литургията на Велики Четвъртък ни открива Христос жив между нас.

Цялата общност живее три аспекта през този ден:

Служението като характеристика на християнския живот в Църквата, в семейството, в училището или на работа. Исус измива краката на апостолите и каза: “И тъй, ако Аз, Господ и Учител, ви умих нозете, то и вие сте длъжни да умивате нозете един другиму. Защото ви дадох пример, да правите и вие същото, каквото Аз ви направих.

Братството: тази е Господня Вечеря, на която сме поканени от Исус да вземем участие в Неговата Пасха, като членове на Неговото семейство, на Неговото Тяло, като братя и сестри помежду си нас: “Той седна на трапезата, и дванайсетте апостоли с Него, и им рече: от сърце пожелах да ям с вас тая пасха, преди да пострадам”

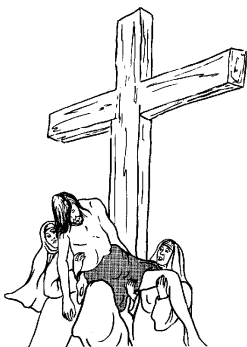

Вярата в присъствието на Исус в Евхаристията: Тайната Вечеря продължава с обожаването на Тялото Христово, оценявайки този Велик Дар, който Исус е оставил за нас. Аз съм с вас през всички дни до свършека на света.

Велик Петък в този ден Църквата служи Страданието Господне, което намира връх в приемането от Исус на несправедливата присъда и на смъртта на кръста като велико изпълнение на Божията Любов към човечеството. Във верността на Сина към Отца, и солидарността към братята, Исус избира най-благородната постъпка: “Никой няма любов по-голяма от тая, да положи душата си за своите приятели”.

Днес е денят на пълен пост, от всичко онова, което ни отвлича вниманието от това велико Събитие.

Този ден, не е ден на печал, но по-скоро на съзерцание на Исусовото Страдание като любовно признание от Бога към нас. В този ден, в който “ще ни отнемат младоженеца”. Църквата не

служи Светата Евхаристия, но размишлява върху разказа за Страданието на Исус от Евангелието на Свети Йоан. Христовата жертва е единствена по рода си, обхващайки и надминавайки всички жертви. Жертването е преди всичко дар на самия Бог Отец: Отец отдава Своя Син, за да ни помири със Себе Си. Същевременно жертвата е приношение на Сина Божи, станал човек, Който покорно и с любов принася Своя живот на Отца чрез

Светия Дух, за да поправи нашето неподчинение.

Чрез Своето пресвето страдание върху дървото на Кръста Той ни заслужи оправданието, подчертавайки уникалния характер на жертвоприношението на Христос като „причина за вечното спасение. И Църквата почита Кръста, възпявайки: “Здравей, о, Кръст, единствена надежда наша!”

Велика събота е денят на тишината и на очакването... Нашия Господ Исус Христос е погребан... “По Божията благодат Той вкуси смърт за всички” (Ев 2,9). В Своя спасителен замисъл Бог нареди Неговият Син не само да умре за нашите грехове (1Кор 15,3), но също да “вкуси смъртта”, което ще рече да узнае състоянието на смърт, при което душата Му се отделя от тялото за времето от момента, когато издъхва на Кръста, до момента, когато възкръсва. Състоянието на Христовата смърт е тайната на гроба и слизането в ада. Това е тайната на Великата Събота, когато Христос, положен в гроба, показва големия съботен покой на Бога, след като е извършено спасението на хората, което умиротворява целия свят.

Исус вкуси смъртта за всеки човек. Синът Божи, станал човек, е наистина Онзи, който умря и бе погребан.

Но и в този ден Исус изпълни мисията си:

“И на мъртвите беше благовестено...” (1 Птр. 4,6).

Слизането в ада е изпълване до краен предел на евангелската вест за спасението. То е последният етап в месианската мисия на Исус, съкратен във времето, но безкрайно голям в реалното си значение на разпространение на изкупителното дело към

всички хора от всички времена и пространства, защото всички, които бяха спасени, станаха участници в Изкуплението.

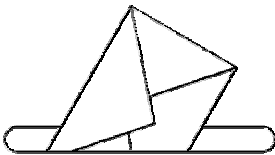
Следователно Христос слезе в недрата на смъртта, за да “чуят мъртвите гласа на Сина Божи и като чуят, да оживеят” (Йо 5,25). Исус, “Началникът на живота”, обезсили чрез своята смърт “оногова, у когото е властта на смъртта, сиреч дявола”.

Пасхалното Бдение е нощта, която днес по целия свят отделя вярващите в Христа от пороците на света и от мрака на греховете, възвръща към благодатта и причислява към светците. Тази е нощта, в която, след като строши веригите на смъртта, Христос като победител излезе от ада. Светлината на Христа, славно възкръсналия, прогонва мрака от сърцето и душата.

В това Бдение, център на всички Бдения, са предложени 9 четива, а именно 7 от Стария Завет и 2 от Новия Завет, чрез които прекосяваме Историята на Спасението от сътворението до Възкресението на нашия Господ Исус Христос. Неговото Възкресение е нашето Възкресение. Тази Свята Нощ е най-удобното време, през което могат да бъдат кръстени деца и възрастни.

“И ние ви благовестим сега, че обещанието, дадено на отците, Бог изпълни за нас, техни чеда, като възкреси Исуса” (Деян. 13, 32-33). Възкресението на Исус е върховната истина на нашата вяра в Христос, вярвана и претворявана в живота като самата истина от първата християнска общност, предавана като основна истина от Преданието, установена от документите на Новия Завет, проповядвана заедно с Кръста като съществена част на Пасхалната тайна и тайната на Кръста:

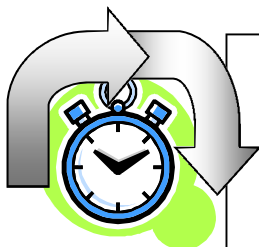
Велика Седмица

НЕДЕЛЯ, 24 март - Връбница,
Свята Евхаристия: 10.00ч. и 17.00ч

СРЯДА, 27 март
Литургия за осветяване
на светите масла: 16.00ч.
свещениците ще бъдат готови да ви
изповядват от 15.00ч и ще продължат и след
литургията до 18.00ч

ЧЕТВЪРТЪК, 28 март
Литургия за Тайната Вечеря: 18.00 ч.
Литургията ще продължи с обожаването на
Пресветото Тайнство на Евхаристия

ПЕТЪК, 29 март
Честване Страданиято Господне: 18.00 ч.
След тази Литургия ще има Тържествен Кръстен Път

Започва
лятното
време

СЪБОТА, 30 март
ВЪЗКРЕСЕНИЕ ХРИСОВО
(през светата нощ): 23.00 ч.

НЕДЕЛЯ, 31 март
ВЪЗКРЕСЕНИЕ ХРИСОВО
(през светия ден)
Свята Евхаристия: 10.00ч и 18.00ч